

šovacím usnesení odvolacího soudu. Předpoklad, z něhož rekurent vychází ve výtce nesprávného právního posouzení, jakoby šlo o jednostranné prohlášení pojišťovny, nepřijaté pojistníkem, kterým tedy nemohla pojišťovna vyloučiti z pojištění určitý předmět, nemá podkladu v dotýcném přednesu žalující strany, podle kterého se to stalo dodatkem k pojišťovací smlouvě, který má žalovaný v rukou, neboť tím se zřejmě dovolává ujednání dvoustranného.

Čís. 14763.

Vedlejší intervenient, jenž nevstoupil se svolením stran v právní rozepři jako strana, nemůže brániti hlavní straně, aby vzala žalobu zpět.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1935, R II 509/35.)

Vedlejší intervenient Josef R. navrhl, by byl proti žalované vynesena rozsudek pro zmeškání proto, že nepodala žalobní odpověď. Svůj návrh opodstatnil tím, že zažalovanou pohledávku zabavil a má tedy podle § 19 c. ř. s. právo žádati, jak navrhuje. Žaloba byla však bez přivolení žalované vzata zpět a podle názoru vedlejšího intervenienta bez jeho souhlasu neprávem. **P r v ý s o u d** návrh odmítl, **r e k u r s n í s o u d** uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu

D ů v o d y:

Josef R. založil svou vedlejší intervenci na tom, že pohledávka žalobcova byla pro jeho pohledávku 3.152 Kč s přísl. zabavena a mu k vybrání přikázána. Ježto však vedlejší intervenient nevstoupil se svolením sporných stran v právní rozepři jako strana (§ 19 (2) c. ř. s.), a ježto i shora uvedené zabavení nastalo až po podání žaloby hlavní strany, nezměnilo se zabavením, pokud se týče přikázáním pohledávky k vybrání nic na postavení žalobce jakožto hlavní strany a pána rozepře (§ 234 c. ř. s.) a byl proto žalobce oprávněn vzít žalobu zpět a Josef R. jako vedlejší intervenient nemůže tomu brániti (§ 19 (1) c. ř. s.). Řešiti otázku, zda a jaké následky má zpětvzetí žaloby na nároky Josefa R., příslušící mu vzhledem na shora zmíněné zabavení a přikázání k vybrání pohledávky žalobcovy, v daném případě netřeba.

Čís. 14764.

Pro posouzení vyživovací povinnosti manželského otce (zemědělce) přichází v úvahu nejen výnos majetku, nýbrž i majetek sám, tudíž i jeho hodnota.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1935, Rv II 752/35.)

Žalobce (manželský syn žalovaného) tvrdí, že žil se žalovaným ve společné domácnosti do roku 1920, kdy byl donucen opustiti společnou